

Unien maa

Olipa kerran suuri metsä, jonka keskellä oli kylä. Kylän keskellä oli suuri kaivo, ja kylän reunimmaiseta talot olivat niin tiukasti kiinni toisissaan, ettei niiden välistä päässyt kylään villieläimiä. Kylä oli siitä erikoinen, että siellä unet ostettiin. Eräs unien kauppias kulki kylässä iltaisin ovelta ovelle ja myi lapsille unia. Aikuisille hän ei myynyt niitä. Joka ilta unien kauppias tuli koputtamaan ovelle ja kysyi: "Haluatko sinä, pieni lapsen, ostaa minulta unen itsellesi?" Ja aina lapset vastasivat: "Kyllä minä haluan ostaa." Sen jälkeen unien kauppias kysyi, minkälaisen unen lapsi halusi. Ja hän myi kaikkia muita unia kuin painajaisia. Unien kauppialla oli unia pienissä pulloissa, purkeissa ja puteleissa ja hän etsi aina oikean pullon vanhasta laukustaan, josta ihme kyllä löytyi aina täydellinen uni lapselle. Juuri sellainen, millaisen lapsi oli pyytännyt. Herkkumaailmoja, yksisarvisia, lentämistä ja paljon kaikkea ihanaa. Kun unien kauppias oli etsinyt oikeanlaisen unen laukustaan, hän ojensi aivan pikkuruisen pullon lapselle ja pyysi: "Yksi lantti, kiitos." Ja lapset (tai lapsen äiti taikka isä jos lapsella ei ollut lanttia) ojensivat unien kauppialle yhden lantin.

Mutta eräänä iltana, kun unien kauppias oli aloittamassa työtään ja koputti ensimmäiselle ovelle, ei kukaan tullut avaamaan, ei vaikka unien kauppias näki ikkunasta loistavan valoa, ja perheen istuvan pöydän ääressä toimettona. Ja vaikka unien kauppias koputti monta kertaa, ei kukaan tullut ovelle, vaikka he olivat aivan varmasti kuulleet. Koska ovea ei selvästi aiottu tulla avaamaan, unien kauppias jatkoi matkaansa seuraavalle talolle. Täällä ovi tultiin avaamaan, mutta ennen kuin unien kauppias ehti esittämään kysymyksensä, huudahti lapsen äiti ovelta: "Ei! Emme osta sinulta mitään!" Unien kauppias oli aivan ymmällään. Aina lapset olivat halunneet ihania unia häneltä. Mutta nyt hänelle ei edes avattu ovea! Kauppias päätti käydä vielä yhdellä talolla, sellaisella, jossa asui yksi pieni poika, joka rakasti unien kauppiaan unia. Ja kuten unien kauppias oli uumoillutkin, oven avasi se pikkuinen poika. Mutta ei hänkään halunnut ostaa unta. "Miksi et halua minulta hyvää unta?" unien kauppias kysyi ihmeissään. "Koska se ei ole hyvä. Minä näin painajaista, vaikka minun piti nähdä unta satumaailmoista, joissa asuu paljon eläimiä!" pikkupoika vastasi. "Ja kaikki muutkin ystäväni olivat nähneet painajaisia." Unien kauppias oli aivan ihmeissään! Hänhän myi kaikkia muita kuin painajaisia, eikä hänen hallussaan ollut ainoatakaan painajaista. Tämä täytyy selvittää, unien kauppias päätti.

Oli vain yksi keino selvittää asiaa. Unien kauppiaan oli lähdettävä selvittämään asiaa sinne, missä oli oppinsa saanut.

"Ensi kerralla kun tulen myymään unia, et näe enää painajaisia." Unien kauppias lupasi. Hän jatkoi: "Minun on lähdettävä unien maahan selvittämään tätä." "Koska sinä sitten palaat?" poika kysyi.

"Sitten kun olen vaihtanut unet toisiin, sellaisiin, jotka eivät ole painajaisia." unien kauppias kertoi. "Siinä voi mennä kauan, jos joudun vaihtamaan unet yksin." "Mutta

voisinko minä lähteä mukaan, jos vain sinulle sopii? Ja voisivatko ystävänikin tulla jos he haluavat? Voisinko minä tulla? Voisivatko ystäväni tulla?” Pieni poika aneli unien kauppiaalta. “Hmm, kyllä se minulle sopii, silloin minulla menisi vähemmän aikaa unien maassa.” “Aivan ihanaa!” Poika huusi ja kiljui riemusta. “ Menen heti kysymään ystäväiltäni!”

Ja poika meni, toden totta, kysymään ystäviään apua unien maahan. Ja kaikki lapset halusivat tietenkin mukaan! Kyllä kai sinäkin lähtisit unien maahan, jos sinulle sellaista mahdollisuutta tarjottaisiin. Niinpä suurehko retkikunta valmistautui lähtemään unien maahan.

He pakkasivat reput ja laukut täyteen evästä, villttejä ja peittoja sekä vaatteita ja muuta tuiki tarpeellista. Ja lähtöpäivänä pienet lapset kerääntyivät kylän suurelle portille unien kauppiaan perään. Unien kauppialla ei ollut matkatavaroita, hänellä oli vain laukkunsa ja kävelykeppinsä ja silinterihattunsa ja matkatakkinsa, joka oli ruskeaa nahkaa ja se piti mainiosti vettä, tuulta ja kylmää. Unien kauppias kopautti keppiään kaksi kertaa maahan ja sitten käski lapset järjestykseen. Matka alkaisi nyt!

Lapsista oli hurjan ihmeellistä päästä pois metsästä ja nähdä vuoria, jokia ja lampia. He olivat koko ikänsä asuneet metsän keskellä vailla tietoa muusta maailmasta. Toki he olivat kuulleet tarinoita korkeista vuorista ja laakeista niityistä täynnä värikkäitä kukkasia, mutta eivät he silti olleet niitä omin silmin nähneet. Unien kauppias taas oli lukemattomia kertoja kulkenut näitä teitä unien maahan. Hän kertoi lapsille unien maan sijaitsevan mahtavien vuorien takana. Päivästä toiseen lapset ja unien kauppias kulkivat kohti vuoria, ja he leiriytyivät aina iltaisin niitylle tai puron viereen ja sitten he tekivät nuotion, jonka ääressä unien kauppias kertoi tarinoita ihmeellisestä unien maasta, johon he olivat matkalla.

Eräänä päivänä unien kauppias sanoi heidän olevan perillä. Vuoret kohosivat jyrkkinä ja rosoisina heidän edessään ja lapset katselivat vuorten huippuja pää kenossa. “Pitääkö meidän kiivetä noiden yli?” eräs pieni tyttö kysyi. “Ehei, ehei, ei tietenkään.” unien kauppias lupasi. “Minä tiedän erään tunnelin, josta pääsee unien maahan paljon helpommin.” Ja niin kaikki, unien kauppias ja lapset, lähtivät kulkemaan suurten vuorten viertä kunnes vuoren seinämässä oli kuin olikin luolan suuaukko. Unien kauppias käski kaikki jonoon ja niin he lähtivät kauppiaan johtamina vuoren sisään. Tunneli alkoi ahtaana, mutta alkoi levenemään ennen pitkää. Lapset katselivat ihmettelevinä ympärilleen, sillä kaareva luolan katto oli täynnä kauniita maalauksia kaikista heidän näkemistään unien satumaailmoista. Ja se oli vasta alkua: kun he saapuivat tunnelin päähän, oli siellä oikea satumaailma. Ei pelkkiä kuvia eikä unia, vaan ihka oikea maailma täynnä kaikkea ihanaa! Mutta kaikki oli harmaan, paksun sumun peitossa. Ja kaikki ihastuttavat herkkumaat ja suklaaputoukset olivat haalean harmauden peitossa. Voi, miten ihanaa lapsista olisi ollut, jos värit olisivat olleet yhtä kirkkaat ja ihanat kuin heidän unissaan. “Ah, nyt minä tiedän, missä vika on!” unien kauppias huudahti. “Painajainen on vallannut unien maan!” “Voi! Emmekö me enää ikinä näe kauniita unia?” lapset pelästivät.

“En tiedä.” unien kauppias huokaisi. “Minä tiedän yhden keinon, jolla voisimme pelastaa unien maan. Mutta teidän on autettava minua.” unien kauppias kertoi. “Minä ainakin lupaan auttaa.” eräs lapsi lupasi. “Ja minä.” sanoi toinen. Niin kaikki lapset lupasivat auttaa unien kauppiasta unien maan pelastamiseksi.

“Meidän on etsittävä Painajainen ja pyydetävä häntä poistumaan.” Unien kauppias kertoi lapsille. “Jos hän ei suostu, meidän on keksittävä jotakin muuta.” Niin unien kauppias ja lapset lähtivät kulkemaan pois päin unien maan portilta, suuren tunnelin suuaukolta. “Uskoisin Painajaisen olevan siellä, missä on parhaat unet. Mitkä ovat teidän lempi unenne?” Hän kysyi lapsilta. “Minun lempi uneni tapahtuvat suklaaputouksella.” Eräs lapsista ilmoitti. “Niin minunkin!” Huudahti joku. “Mutta minusta parhaat unet ovat niitä, joissa lennän albatrossien selässä!” Kertoi hieman vanhempi poika. “Minusta on kaikkein ihaninta, kun pääsen Unien kuningattaren luo käymään ja hän pitää minua polvellaan.” Pikkuruinen ja pelokas tyttö lähes kuiskasi. “Hyvä! Minä tiesin, että joku uneksii siitä!” Unien kauppias huudahti innoissaan. “Tätä minä hainkin. Nyt me lähdemme kohti Unien kuningattaren linnaa ja uskon, että löydämme Painajaisen sieltä.”

Matka Unien kuningattaren linnaan ei ollut järin pitkä, mutta mielenkiintoinen, sillä vaikka koko unien maa oli harmaa, olivat kaikki unet jatkaneet kulkuaan. Mutta koko ajan, kun unien kauppias ja lapset tulivat lähemmäksi Unien kuningattaren linnaa, muuttui sumu sankemmaksi ja iloiset lintujen äänet sekä musiikki, jota kuului kaikkialla unien maassa, hiipuivat, sekä tummia pelottavia hahmoja alkoi liikkumaan varjoissa. Lapset tulivat hetki hetkeltä lähemmäksi toisiaan ja lopulta pienimmät ottivat vanhempia lapsia ja unien kauppiasta käsistä kiinni.

Vihdoin he saapuivat Unien kuningattaren linnalle. Linna näytti kamalan kolkolta ja hurjalta kohotessaan jylhänä heidän edessään. Ensimmäisenä portaita alkoi nousta unien kauppias. Hän asteli ulkoportaita jättimäiselle ovelle, ja kolkutti siihen. Yhtäkkiä ovi alkoi aueta ilman että kukaan koski siihen. Unien kauppias astui sisään ja kaikki lapset seurasivat häntä. Kun kaikki olivat linnan sisällä, ovet sulkeutuivat heidän takanaan.

Unien kuningattaren linna oli sisältä yhtä kolkko ja kamala kuin ulkoa. Pitkiä käytäviä valaisivat palavat soihdut, sekä korkealla riippuvat kattokruunut. Kun unien kauppias ja lapset saapuivat linnan valtaistuinsaliin, ei valtaistuimella istunutkaan kuvankaunista Unien kuningatarta. Hänen sijaansa siellä istui Painajainen. Hän oli sumuinen ja utuinen hahmo joka näytti pienistä lapsista kovin pelottavalta. “Oi arvon Painajainen,” Unien kauppias aloitti, “Voisitko poistua unien maasta?”

“En.” Oli Painajaisen tyrmäävä vastaus. Eivätkä unien kauppiaan suostuttelut saaneet Painajasta muuttamaan mieltään. Unien kauppiaan ja lasten oli poistuttava linnasta vähin äänin.

Linnan pihalla se pieni tyttö, joka oli kertonut uneksivansa Unien kuningattaresta, kuiskasi pienen toiveen. "Voi, voisinpa joskus nähdä unien maan värikkäänä ja kauniina." Ja silloin, aivan yhtäkkiä, muuttui maa hänen ympäriltään värikkääksi ja kukikkaaksi! "Ooh!" Huokaisivat kaikki ihmeissään. "Miten tämä on mahdollista?" Kysyi pieni tyttö, joka oli toiveen kuiskannut. "Kokeile uudestaan!" Unien kauppias ehdotti. Ja niin tyttö kokeili. Ja onnistui uudelleen. Maa hänen ympäriltään muuttui kukikkaaksi ja värikkääksi. "Kokeilkaa muutkin!" Unien kauppias kehotti lapsia. Ja ihme kumma, muutkin onnistuivat. "Nythän me voimme pelastaa koko unien maan!" Huudahti unien kauppias.

Ja niin alkoi unien maan pelastusoperaatio. Kaikki lapset kuiskailivat toiveita, ja niin unien maa alkoi muuttua värikkäämmäksi. Mutta unien kauppiaalla oli eräs murhe. Miten he saisivat Painajaisen pois unien maasta?

Unien kauppias ja lapset olivat viettäneet unien maassa jo muutaman päivän, ja he olivat saaneet unien maan lähes kokonaan värikkääksi. Unien kauppias oli saanut kaikki pullonsa täyteen uusia hyviä unia, joita lapset olivat testailleet ja hyväksyneet. Mutta Painajainen vain oli ja pysyi unien maassa eikä lähtenyt, vaikka lapset miten toivoivat. Unien kauppias ei enää keksinyt, mitä voisi tehdä, jotta Painajainen lähtisi. Hän oli itsekin yrittänyt toivoa kuten lapset, mutta ei ollut onnistunut. Unien kauppias oli kehottanut lapsia toivomaan unien maahan kaikkea sellaista, mitä he halusivat siellä olevan. Ja aika moni lapsi oli toivonutkin. "Entä jos me toivoisimme tänne jotain todella hauskaa?" Ehdotti eräs lapsista. "Ehkä Painajainen pelästyisi sitä, ja lähtisi pois?" "Niin, siinä voisi olla ideaa." Mietti unien kauppias. Ja niin pantiin suunnitelma käyntiin, koska ei unien kauppias keksinyt muutakaan. Lapset toivoivat voimiensa edestä unien maahan huvipuistoja, lentomaailmoja, supervoimia, pilvilinnoja ja kaikkea mahdollista. Mutta se ei karkottanut Painajasta mihinkään. Unien kauppias oli raivon partaalla. Miten he saisivat Painajaisen pois unien maasta? Lapsia alettaisiin pian jo kaipaamaan kotiin, ja jos kylän väki suuttuisi, ei unien kauppias saisi enää myydä uniaan siellä. Mistä hän silloin saisi palkkansa?

Aika pian koitti se päivä, jolloin koko retkikunnan oli aika lähteä kotiin. Lapsilla oli ollut kovin hauskaa, mutta unien kauppias ei ollut onnistunut tehtävässään. Painajainen oli ja pysyi unien maassa.

Viime hetkellä, kun seurueen oli määrä lähteä, unien kauppias laski kaikki lapset. Yksi, kaksi, kolme.... hän aloitti. Kaikki olivat, mutta yksi puuttui. Kuka oli hukassa? Sitten hän kuuli lapsen itkua. Erään kiven päällä istui se tyttö, joka oli Unien maan kuningattaresta uneksunut. "Mitä sinä itket?" Kysyi unien kauppias. "Minä olisin niin kovasti halunnut nähdä Unien kuningattaren!" Tyttö itki. "Ooh!" Unien kauppias huudahti. "Me olemme unohtaneet Unien kuningattaren!" "Hän voisi pelastaa unien maan!" Unien kauppias käski kaikkia lapsia toivomaan yhtä aikaa Unien kuningattaren näkemistä. Ja kaikki toivoivat. He toivoivat silmittömästi! Ja sitten, yhtäkkiä, hups vaan, Unien kuningatar oli heidän silmiensä edessä. Hän oli niin

kaunis! "Aah!" Huusi pieni tyttö. "Minä rakastan sinua!" "Ai, hyvää päivää pikkuinen! Me olemmekin jo tutustuneet toisiimme!" Vastasi Unien kuningatar ja sai lapsen halaamaan häntä. "No, olikos sinulla jotakin asiaa?" Hän kysyi sitten unien kauppiaalta. "Oli, ja jotain hyvin tärkeää!" Huudahti unien kauppias. "Painajainen on vallannut unien maan!" "Ei kai vain?" Kysyi Unien kuningatar. "Kyllä, se on aivan totta!" Kiljaisivat muutkin lapset. "Sen voimme todistaa!" "No sitten minun on puututtava asiaan!" Unien kuningatar päätti. Ja sen hän tekikin. Hän lähetti mustan joutsenen noutamaan Painajaisen pois unien maasta. Ja hän myös langetti unien maan ylle suojauksen, jota Painajainen ei pystyisi lävistämään. Ja hän kutsui lopuksi kaikki lapset ja unien kauppiaan unien linnaan kiitokseksi unien maan pelastamisesta. Ja mikä parasta, pieni tyttönen sai istua kunniapaikalla Unien kuningattaren sylissä, ja hän sai Unien kuningattarelta upean kaulakorun muistoksi. Sitten unien kauppias ja lapset palasivat koteihinsa, ja heillä riitti seikkailustaan kerrottavaa hyvin pitkäksi aikaa.

Sellainen oli tarina unien maasta ja lasten seikkailusta siellä.

Sen pituinen se.